

1. fejezet

JOHN REYNOLDS EDZŐT IDEGESÍTETTE A KÖLYÖK. MAGAS volt, amolyan nyakigláb, és amióta elkezdődött az utolsó évesek egészség-tanórája, végig csak firkálgatott a füzetébe. Most, hogy az óra a végéhez közeledett, John már látta is, hogy mit alkot.

Halálfejet, keresztbe rakott csontokkal.

Hasonlót ahhoz, ami a fekete pólóján díszel. Hasonlót a lógós sötét farmerjára felvarrt mintához.

Haját koromfeketére festette, a nyaka és a csuklója körül pedig szegecsekkel kivert fekete bőrszíjakat viselt.

Nathan Pike-ot kétségkívül vonzza a sötétség.

Ő is gót, a Marion Középiskola azon maroknyi diákja közül való, akik vallásos ragaszkodással csüngenek a halál dolgain.

De Johnt nem is ez zavarta.

Hanem az a kis üzenet, amit a fiú a sötétség szimbóluma *alá* kanyarított. Az egyik szó mintha *halál* lenne. Az osztályterem elülső végéből John nem tudta egészen jól kivenni, ezért lépett egypárat.

Mint az iskola amerikaifutball-csapatának edzője, minden pénteken ugyanezt tette a stadion oldalvonalán: fel-alá sétált, figyelte a diákok munkáját, szükség esetén pedig tanácsokkal, kritikával látta el őket.

Ahogy Nathan asztala felé lépdelt, ismét a füzetre pillantott. Az odafirkantott szavaktól meghűlt ereiben a vér. Komolyan gondolja ez a Nathan? Amilyen idők jártak, John kénytelen volt feltételezni, hogy igen. John hunyorított, hogy biztos legyen a dolgában.

Jól látta.

A halálfej alá Nathan az alábbi véleményt biggyesztette:

Halál a keményfiúkra!

John még akkor is bámult, amikor Nathan felnézett, egyenesen a szemébe. A fiú tekintete jeges és halott volt, nem pislogott. Nyilván megfélemlítési céllal. Valószínűleg hozzászokott, hogy az emberek csak ránéznek, és szemüket már fordítják is el, ám John a hozzá hasonló kölykökkel töltötte a pályafutását. Ahelyett tehát, hogy elfordult volna, várt, tekintetével mondva el Nathannek, amit akkor és ott szavakkal nem mondhatott ki. Hogy a fiú megtévedt, hogy ő egy tanítvány, és hogy amit rajzolt és írt, nem helyes és nem elfogadható.

John azonban mindennekfelett azt remélte, hogy a szeme elmondja Nathannek: a rendelkezésére áll. Éppúgy, ahogy már sok hasonló fiú számára, éppúgy, ahogy minden diákja számára.

Nathan végül elfordította a tekintetét, vissza a füzetére.

John próbálta lecsendesíteni hevesen dobogó szívét. Igyekezett úgy tenni, mintha hidegen hagyná a dolog, és visszatért a katedrához. A diákoknak még volt tíz percük az önálló munkára, mielőtt ő újra beszélni kezdene.

Leült az íróasztalához, kézbe vett egy tollat, és maga elé húzta az első keze ügyébe eső jegyzettömböt.

Halál a keményfiúkra?

Nyilvánvaló, hogy jelentenie kell az iskolavezetőségnek, amit látott, de mi a teendője tanárként? Mi van akkor, ha Nathan komolyan gondolja?

Az országszerte több helyütt előfordult iskolai lövöldözések óta a legtöbb tankerület valamiféle „vészcsengő-programot” hirdetett. A Marion Középiskola sem volt kivétel.

Minden tanárnak és alkalmazottnak kötelessége volt rajta tartani a szemét a gondjaira bízott csoportokon. Amennyiben problémás vagy rendkívüli viselkedést vagy helyzetet tapasztaltak, azonnal jelentést kellett tenniük. Havonta tartottak értekezleteket, hogy megbeszéljék, kik azok a diákok, akik nagyobb odafigyelést igényelnek. Az áruló jelek nyilvánvalóak voltak: ha egy diákot a többiek piszkálnak, ha kétségbeesés, depresszió, elutasított-

ság jeleit mutatja, ha dühös, vagy ha vonzódik a halálhoz. És különösen, ha erőszakkal fenyegetőzik.

Nathan Pike neve mellé mindezen kategóriákban pipa kerülhet.

Akárcsak az iskola diáksága mintegy öt százalékanak a neve mellé. Konkrét bizonyíték híján nem sokat tehet a tanár, sem a vezetőség. A problémás gyerekekről szóló kézikönyv azt tanácsolja, hogy a tanár ilyen esetben enyhítse a piszkálódást, és vonja be a diákot az iskolai életbe.

„Beszélgessenek velük, tudjanak meg róluk többet, kérdezzék ki őket a hobbijukról, szabadidős tevékenységeikről” – mondta az igazgató Johnnak és tanártársainak, amikor a kézikönyv ajánlásait átbeszélték. „Esetleg küldjék el őket tanácsadásra!”

Mindez helyénvaló és jó. Csak az a probléma, hogy a Nathanhez hasonló fiúk nem mindig verik nagydobra a terveiket. Nathan végzős. John még emlékezett rá abból az időből, amikor a Marion Középiskolába jött. Elsőben és másodikban szokványos ruhákban járt, és jól megvolt a bőrén.

Csak tavaly változott meg az összkép. Ugyanabban az évben, amikor az iskola Marion Sasok csapata másodszor lett állami bajnok amerikai futballban.

John gyors pillantást vetett Nathanre. A fiú megint firkálgatott.

Nem tudja, hogy megláttam a füzetét. Különböen hátra kellett volna dőlnie, és a tenyerével letakarnia a halálfejet meg a szörnyű szavakat, nem? John nem először gyanította, hogy Nathan problémát jelenthet. A fiú megváltozott külseje miatt a tanév kezdete óta rajta tartotta a szemét. Minden nap legalább egyszer elment a padja mellett, odafigyelt rá, hogy felszólítsa, beszéljen hozzá, kereste vele a szemkontaktust, ahányszor csak órája volt vele. John mélyről jövő, lángoló dühöt sejtett a fiú szívében, de eddig ennek semmiféle bizonyítéka nem mutatkozott.

John a helyén maradt, csak a tekintetével pásztázta végig az osztályt. Mitől más a mai nap? Miért éppen ma írta le Nathan ezeket a gyűlölködő szavakat?

És ekkor megértette.

Jake Daniels ma nincs itt.

Hirtelen világossá vált a forgatókönyv. Amikor Jake jelen van – akárhol ül is –, mindig megtalálja a módját, hogy az osztálytársait Nathan ellen hangolja.

Gyökér... köcsög... náci... kocka... lúzer.

Ilyen és hasonló nevek szállingóztak Nathan felé. Amikor a suttogás elhallatszott a katedráig, John felhúzott szemöldökkel nézett Jake és a maroknyi focistatársa felé.

– Elég volt! – Ez a figyelmeztetés általában meg is tette a hatását. Olyankor a piszkálódás alábbhagyott egy időre. De a könnyelmű csúfolódás, a kegyetlen szavak mindig célba találtak. John ebben biztos volt.

Nem mintha Nathan egyszer is kimutatta volna a fájdalmát Jake és a többiek előtt. A fiú tudomást sem vett a focistákról, úgy tett, mintha nem is léteznének. És valószínűleg ezzel tudott a leghatásosabban visszavágni az őt piszkáló sportolók felé. John mostani csapatát semmi sem bosszantotta jobban, mint amikor semmibe vették őket.

Jake Danielsre pedig különösen igaz volt ez.

Nem törődött azzal sem, hogy az idei csapat *nem szolgált rá* a sikerre. Jake-et és csapattársait hidegen hagyta a tény, hogy eredményeik a közelmúlt éveivel összevetve jócskán alulmaradnak. Különlegesnek hitték magukat, és elvárták, hogy az iskolában mindenki ehhez mérten viselkedjék.

John a csapatra gondolt. Igazán furcsa. Tehetségesek, talán minden eddigi marionosnál tehetségesebbek. Az iskolában azt beszéltek, hogy nekik még több az esélyük, mint az elődeiknek, annak a csapatnak, amelyet John fia, Kade vezetett az állami bajnoki címig. Viszont arrogánsak és önteltek, és nem törődnek sem a szabályokkal, sem a jellemükkel. Amióta csak edző volt, Johnnak sosem volt bonyolultabb csapat a keze alatt.

Nem is csoda, hogy nem nyernek. Tekintettel a hozzáállásukra, a tehetségük fabatkát sem ér.

A szüleik közül pedig sokan még náluk is rosszabbak. Különösen azóta, hogy a Marion négy kezdőmeccsből kettőt elveszített.

A szülők egyfolytában panaszkodtak: hol a játékosok pályán töltött ideje, hol az edzési szokások, hol meg, no persze, a vesztes meccsek miatt. Gyakran modortalánul, leereszkedően beszéltek Johnnal, és azzal fenyegettek, hogy kirúgatják, ha nem javulnak az eredmények.

– Hol a Marion Középiskola veretlen múltja? – kérdezgették. – Egy jó edző nem hagyná, hogy a sorozatnak vége szakadjon.

– Lehet, hogy Reynolds edző nem is tudja, mit csinál – mondogatták. – A Marionban lévő tehetségeket akárki felkészítené egy veretlen szezorra. Hogyhogy veszítenek?

Harsányan firtatták, miféle kolosszális barom lehet ez a John Reynolds, hogy a Sasok focicsapatával kiáll a pályára, és veszít. Ez elképzelhetetlen volt a Marion Középiskola szülői gárdájának. Felfoghatatlan.

Hogy merészel Reynolds edző a szezon legelején két meccset is elveszíteni?!

Ha meg nyertek, az néha még rosszabb volt.

– Habkönnyű ellenfél volt az a múltkori, Reynolds – mondták a szülők. Ha két touchdown-nal nyertek, rögtön azt búgták, négygyel kellett volna. Aztán meg jött John kedvenc nótája:

– Bezzeg, ha az én fiam többet lehetett volna a pályán...

A szülők a háta mögött pletykálgodtak, így ásták alá a tekintélyét a pályán. Ugyan, ki törődött vele, hogy a Sasok épp csak most hagytak maguk mögött egy bajnoksági szezont? Ki törődött vele, hogy John az állam legsikeresebb edzőinek egyike? Ki törődött vele, hogy a tavalyi nyertesek több mint a fele leérettségizett, így nyilvánvalóan újra fel kellett építenie a csapatot?

Egyedül az számított, hogy John a meccsek során a szerintük megfelelő helyzetekben és elegendő ideig vetette-e be rosszakaróinak csemetéit. Hogy a nagy játszmák előtti legjobb pillanatban hívta-e őket a pályára, hogy papíron mennyire tűnt kiválónak teljesítményi statisztikájuk.

Az a pech, hogy a csapat legnagyobb vitája közvetve Nathan napjait is megnyomorította. A nyári edzéseken két fő támadójátékos volt a csapatban, és mindketten készen álltak a támadásvezetői szerepkörre: Casey Parker és Jake Daniels.

Casey volt az üdvöske, a végzős, az előző évig Kade nyomában járt, és sokat ült a kispadon. Egész középiskolás futballpályafutása a Sasokkal töltött utolsó szezonban csúcsonyosodott ki. Augusztusban bejelentette, hogy arra számít, ő lesz a támadásindító.

Csak arra nem számított, hogy Jake Daniels is hasonló észjárású lesz.

Jake egy évvel fiatalabb volt, általában véve jó gyerek, akinek a családja korábban Johnnal és feleségével, Abbyvel egy utcában lakott. Ám két évvel ezelőtt Danielsék különváltak. Jake anyja fogta a fiút, és egy bérlakásba költöztek. Apja New Jersey-ben kapott rádiós sportműsor-vezetői állást.

Csúnya válás volt.

Jake volt az egyik áldozat.

John megborzongott. Milyen közel is járt Abby és ő ahhoz, hogy ugyanezt tegyék! Hála Istennek, azok az idők már elmúltak. Jake Daniels életében azonban nagyon is a valóságot jelentették.

Jake eleinte John felé fordult, őt választotta apafigurának, mivel tőle nem választotta el a fél ország. John sosem felejtí el, amit egyszer Jake kérdezett tőle.

„Mit gondol, szeret még az apám?”

Ez a gyerek 190 centi is lehetett, majdnem férfi már. Abban a pillanatban mégsem volt több hétévesnél, szívszakadva vágyott valami bizonyítékra, hogy az apa, akire egész életében számított, aki most elköltözött és elhagyta őt, még mindig törődik vele.

John megtette, ami tőle telt, hogy Jake-et megnyugtassa, ám az idő múlásával a fiú visszahúzódó és mogorva lett. Órákat töltött a súlyzóteremben és a pályán, dobási készségét tökéletesítve.

Amikor a nyári edzések elkezdődtek, nem is volt kérdés, ki legyen a támadásvezető. Jake könnyedén megnyerte a versenyt. Ahogy ez eldőlt, Casey apja, Chuck azonnal beszélni akart Johnnal.

– Idefigyeljen, edző – beszéd közben a homlokán kidagadtak az erek.
– Hallom, nem a fiam kapta a kezdő helyét.

John elnyomott egy sóhajt.

– Így igaz.

Számos szitokszó felsorakoztatása után a férfi magyarázatot követelt. John válasza egyszerűen hangzott. Casey jó támadójátékos, de rossz a hozzáállása. Jake fiatalabb ugyan, de tehetségesebb és kezelhetőbb, tehát ő a jobb választás.

– A fiam nem lehet másodhegedűs – mondta nagy hangon, vörös arcú Casey apja. – Egész életében erre készültünk! Végzősként nem fog a kis-

padon ülni! Ha rossz a hozzáállása, az csak azért van, mert eleven. Tanulja meg kezelni!

Szerencsére John az egyik segédedzőjével érkezett a megbeszélésre. Úgy ítélte meg, hogy a vádaskodás és a pletyka terjedése miatt nem lehet elég óvatos. Szóval ott ültek, ő és a segédedző, és várták, hogy Parker folytassa.

– Azt akarom mondani – Chuck Parker itt égő szemmel előredőlt –, hogy három edző liheg a nyakamba. Lehet, hogy elvisszük a gyereket. Oda, ahol megkapja, ami jár neki.

John ellenállt a késztetésnek, nem forgatta a szemét.

– Chuck, a fiának hozzáállásbeli problémái vannak. Jelentősek. Ha más környékbeli edző érdeklődést mutat iránta, az azért van, mert még nem dolgozott vele. – John a férfi szeme közé nézett. – Pontosan miért aggódik?

– Azonnal *megmondom* magának, edző! – Chuck Johnra szegezte me-rev ujját. – Az az aggodalmam, hogy maga nem lojális a játékosaival szemben! Ez a helyzet. A sportban a lojalitás a minden!

És ezt még ő mondja, akinek a fia végzős korában eldobná az egyenruháját és iskolát váltana! Casey Parker végül maradt. Visszafutóként, ösz-szekötőként is játszott, illetve a támadásban időnként váltotta Jake-et. De hetek múltával sem akart szünni az apjától érkező kritika, ami Casey-t zavarba ejtette, és arra készítette, hogy keményebben dolgozzon, fej fej mellett Jake-vel, aki riválisa lett a pályán. Jake hálásnak látszott, hogy egy olyan végzős, mint Casey, elfogadja őt, és a szabadidejük nagy részét kezdték együtt tölteni. Jake-en rövidesen a változás jelei mutatkoztak. Eltűnt a fé-lénk, komoly gyerek, aki hetente kétszer csak a kapcsolattartás kedvéért beugrott John osztályába. Eltűnt a fiú, aki rendes volt Nathan Pike-kal. Immár semmiben sem különbözött az iskola területén cirkáló legtöbb futballjátékosról.

Így aztán a támadásvezetők rivalizálása csak még szerencsétlenebbé tette Nathan életét. Míg azelőtt legalább egy futballjátékos tiszteletben tartotta őt, most már egyetlen szövetségese sem maradt a csapatban.

John nemrég meghallotta két tanár beszélgetését.

– Hány marionos futballjátékos kell egy villanykörte becsavarásához?

– Szabad a gazda.

– Egy – ő fogja a körtét, a világ meg körülötte forog.

Estéenként John néha eltűnődött, minek is fecsérli az idejét. Különösen, amikor elitista sportolói hozzáállása megosztja az iskola növendékeit, és elidegeníti a Nathan Pike-hoz hasonló diákokat. Azokat, akik, ha kiakadnak, időnként egy egész iskolán bosszulják meg a hierarchiában elfoglalt alacsony helyüket.

Mi van akkor, ha John sportolói jól passzolnak és végigfutják a pályát? Mi értelme az egésznek, ha úgy hagyják maguk mögött a Marion futball-programját, hogy nyoma sincs bennük az együttérzésnek, a jellemnek?

Edzőként John 3 100 dollárt kapott egy szezonban. Egyik évben utánaszámolt: ez óránként kevesebb, mint két dolcsira jön ki. Nyilvánvaló, hogy nem a pénzért csinálja.

Az órára pillantott. Három perc van még az önálló munkából.

Elméjében tucatnyi szezon képei cikáztak. Akkor miért csinálja? Nem az egójának van rá szüksége. Amikor a Michigan Egyetem irányítójaként játszott, több elismerést kapott, mint a legtöbb férfi egész életében. Nem, nem a büszkeség miatt edző. Hanem egyszerűen csak azért, mert úgy tűnt, erre a két dologra született: hogy futballozzon... és hogy tinédzsereket tanítson.

Az edzői munka volt e két dolog legtisztább ötvözete. Szezonról szezonra, újra meg újra működött. Egészen mostanáig.

Most aztán egyáltalán nem tűnt olyan tisztának. Inkább nevetségesnek. Mintha a sport világa a feje tetejére állt volna.

John mélyet lélegzett, és felállt, kicsit megtornáztatta futballozás közben megsérült rossz térdét. A táblához ment, hogy tíz percen keresztül felrajzolja egy sor élelmiszer tápértékdiagramját. Alaposan el is magyarázott mindent. Azután házi feladatot adott ki.

De egész idő alatt csak egyvalaki járt a fejében: Nathan Pike.

Mitől lesz ennyire dühös és gyűlölködő egy olyan rendes diák, amilyen valaha Nathan volt? Talán Jake Daniels miatt van az egész? Lehet, hogy Jake és a többi futballista egója olyan hatalmasra nőtt, hogy képtelenek együtt létezni valakivel, aki más, mint ők? És mit jelentenek azok a szavak, amiket Nathan a füzetébe firkantott? *Halál a keményfiúkra!* Komolyan gondolta? Ha igen, mit lehet tenni?

A Marion Középiskolához hasonló iskolák Közép-Amerika biztonságos talajából nőttek ki. A legtöbb intézmény nem rendelkezik fémdetektorral, táskaátvilágítóval és videokamerával, amivel a zavart diákot még cselekvés előtt lekapcsolhatnák. Persze, ott van a vészcsengő-program. Nathan neve mellett már kigyulladt a piros lámpa. Aki csak ismeri, figyeli őt.

De mi van akkor, ha ez nem elég?

John gyomra összeszorult, nagyot nyelt. Nem tudta a választ. Csak azt tudta, hogy a dolgozatok osztályozásán, a diákok eredményeinek számítógépre vitelén, a délutáni edzés megtartásán és az oldalon bosszankodó szülőkkel való tárgyaláson túl az igazgatóval is beszélnie kell Nathan Pike füzetébe firkantott nyilatkozatáról.

Mire beszállt az autójába, már nyolc óra volt. Kinyitotta a borítékot, amit közvetlenül az edzés előtt az iskolai levélszekrényében talált. „Az érintettek figyelmébe” – kezdte a levél írója. „Reynolds edző lemondását követeljük...”

John levegő után kapott. *Mi a csuda?* Ahogy továbbolvasott, gyomra görcsbe rándult.

„Reynolds edző erkölcsi példája nem érdemli meg, hogy fiatal emberek elé állítsuk. Tudatában van annak, hogy a játékosai közül sokan isznak, és illegális autóversenyekben vesznek részt. Reynolds edző tud erről, mégsem tesz ellene semmit. Ezért kérjük, hogy mondjon le, vagy mondjanak fel neki! Amennyiben ez nem történik meg, kérésünket a médiának továbbítjuk.”

Johnnak most jutott eszébe, hogy kilélegezzen. A levelet nem írták alá, de másolatot küldtek belőle a testnevelési igazgatónak, a közvetlen előljárójának és három tankerületi hivatalnoknak.

Ki írhatott ilyesmit? És mire céloznak? John mindkét kezével megragadta a kormánykereket, és hátradőlt. Akkor eszébe jutott. Augusztusban, amikor elkezdődtek az edzések, szárnyra kaptak ilyen híresztelések... hogy néhány játékos ivott, aztán versenyeztek az autóikkal. De hát ezek csak híresztelések voltak. John semmit sem tehetett ellenük...

Fejét az ablaknak támasztotta. Dühös lett, amikor a fülébe jutott. Azonnal kikérdezte a játékosokat, de egytől egyig tagadták, hogy bármi rosszat tettek volna. John nem tehetett a világon semmi mást. A protokoll

úgy szólt, hogy a híreszteléseknek nem adnak hitelt, amennyiben a szabálysértésre nincs bizonyíték.

Nem megfelelő erkölcsi példa?

John keze remegni kezdett, jobb válla felett az iskola bejárata felé pillantott. A testnevelési igazgató bizonyára nem ad hitelt egy ilyen gyáva, névtelen levélnek. Ugyanakkor... Az az ember most érkezett az iskolába. Dühös, kisebbségi komplexusos ember, aki láthatóan bosszúhadjáratot visel a keresztények ellen. Ray Lemming helyett vették fel egy éve, aki nagyszerű ember volt, szívvel-lélekkel szolgálta az edzőket és sportolókat. Az iskolai sportélet iránti odaadásának hála, Ray régi bútordarab volt az iskolában, de tavaly, hatvanhárom évesen, végül visszavonult, hogy több időt töltsön a családjával. A legtöbb edző úgy látta, hogy vele együtt gyakorlatilag a Marion sport iránti elkötelezettsége is visszavonult.

Ez még inkább igaz volt azóta, hogy Herman Lutzot mint testnevelési igazgatót alkalmazták.

John elgyötörten felsóhajtott. Minden tőle telhetőt megtett, hogy támogassa ezt az embert, ő azonban már egyetlen szülői panasz hatására elbocsátotta az úszásedzőt. Mi lesz, ha ezt az abszurd levelet is készpénznek veszi? A többi edző úgy látta, Lutz belevész a munkájának bonyolult részleteibe.

– Elég egyetlen szülő – mondta az egyik edző egy tavaly nyári értekezleten. – Ha csak egy is azzal fenyegeti meg, hogy beárulja a feljebbvalójának, mindent megtesz, amit csak az illető akar.

Akkor is, ha ez egy edző elbocsátásával jár.

John lassan a kormányra engedte a fejét. Nathan Pike... a focistáknak szóló halálos fenyegetés... Jake Daniels változása... a játékosok hozzáállása... a panaszkodó szülők... a szezon megmagyarázhatatlan vesztes meccsei...

És most még ez is.

John nyolcvanévesnek érezte magát. Hogyan élte túl Abby apja edzőként az egész életét? Ez a kérdés másfelé fordította gondolatait, és hagyta, hogy a nap minden mozzanata elhalványuljon egy percre. Tizenhárom órája érkezett meg az iskolába, és csak most tehetette azt, amire mindennél jobban vágyott. Amit minden elmúló nappal egyre jobban várt.

Hazamegy, kinyitja a ház ajtaját, a házét, amelyet majdnem elveszített, és karjaiba zárja a nőt, akit az életénél is jobban szeret. Akinek mostanában gyakrabban ragyog a szeme, akinek minden egyes meleg ölelése kitöröl egy darabot fájdalmas múltjukból. A nőt, aki minden reggel drukkol neki, aki újratölti a szívét, amikor már egyetlen percet sem bír az edzősködésből, a tanításból...

A nőt, akit kis híján elhagyott.

Az ő drága Abbyjét.